

Dómba szólította, hol pontosan előirt imák és énekek s templomi karok hirdették magasztalva Szent István tetteit és érdemeit. A harangzúgáson és éneken túl egyesek még a szent lova patáinak dobogását is hallani vélték s megilletődve tekintettek fel a lovasszoborra, melyben Szent Istvánt tisztelték. A lovasszobornak ez a Szent Istvánnal való egybekapcsolása a századok során változatlanul tovább élt. A Magyarországon is megfordult Fr. Ernst Brückmann Memorabilia Bambergensis (Epistola itineraria octava, Wolfenbüttel, 1729.) című művében Bamberg nevezetessége gyanánt Szent István lovasszobrát említi meg, mely a II. Henrik látogatására érkező királyt tüzes lován léptetve ábrázolja (statua Divum Stephanum Regem Hungariae fortem, equo animoso et alacri insidentem repraesentans, eo modo caesa, quo Rex gratia invisendi Heinricum Imperatorem Bambergensem ingressus).

A bambergi Dóm lovasszobra, bárha mindezek alapján kétségtelenül Szent István magyar király ábrázolásaként élt a köztudatban, arcképszerű hitelességre nem tarthat számot. Benne a középkori lovag-eszmény kapta meg legnagyobb és legtisztább plasztikai fogalmazását. A magyarság büszke lehet rá, hogy az 1230-as években keletkezett pompás lovasszobrot, mely a lovagvilág lelkének és egész korának szimbólumává nemesedett, hitelt érdemlőn első szent királyunk nevével láthatjuk el.

REGGEL ÖT ÓRA.

*Alszik a város. Rajta pihen még
a halott estnek ünnepi csendje, —
nyílik az ajtó s ébredő lelkem
lopva kilebben rajt, a ligetbe,*

*Mint csupaszgyermek, kúszik a Nap
az égnek ölén — (már reggel öt óra...)
angyali ajka szórja a csókját
rám, a még most is álmodozóra.*

*Tisztul a tó, — friss, kék vize fodros,
parti sekélyén fürdik az állat...
búsul a fűz, — ó, nézni mi fájó
vizbebukó, bús lombkoronákat!...*

*Reggel öt óra. Hangoz a tájék, —
tarka madárraj rebben a fákról
s hallani olykor halkán, amint a
ligetek szárnyas ácsa kopácsol.*

*Mozdul a szellő. Véle a Hajnal
erre kerülő lelke: az illat...
engem a rózsák virágbabomló
ezer bimbaja csókra tanítgat.*

*Lehajolok — s a porból emelve
egy halott pillét ejtek a tóra...
viszi a víz — és kongat a szívem:
reggel öt óra... reggel öt óra...*

Tamás Tihamér.